

HARKAI VASS ÉVA VERSEI

NO POESIS

„Sors, nyiss nekem tért!”
Majd nyit.

(Petőfi S./Petri Gy.)

Se tél, se csend, se hó, csak halál,
írtam 1991. december valahanyadikán.
Majd félidőn, kilencvenötben azt, hogy
háború van, s a végeken
dermedt csendben a nyár.

Most tavasz lenne: vakítón tomboló,
határtalan . . .

Hallgat a kert a szellős délelőtti fényben;
rügyek sebzik a fák ében
ágait, kivérzik az őszibarackvirág.

S az éjszakák, az éjszakák . . .
(erkölcs és rémület között,
vagy erkölcstelen rémületben?)

Ne ily couleur locale-t!

Alant az álmatlanság gyötrő kínjai.
Megremegnek a remény hídjai.

Költészet napja van,
de mit ér a költészet szava?
Hallgatnak a múzsák.

Reszket a balkán éjszaka.

A SZÜRKE HÁZ*

A szürke házban én is jártam.
Áttetszőek voltak a bútorok, a falak,
az ott lakók, s valaki azt mondta:
régén láttalak.
Az ebédlőben mondta, szemben
a nagytükörrel,
mögötte porcelánfigurák.
Egy régi nyárból néztek vissza rám.

Álom a szürke ház. Nincs,
bár valaha létezett.
Lakói tapinthatók voltak,
vastag falai hűvösek.

Egy nyár feledhetetlen,
giccses cukormáza?

Ami volt, szétesett.

* Fehér László: Szürke ház – fa, vas, kátránypapír (Ludwig-gyűjtemény, Bp.)

RÉGI RAZGLEDNICA

Fejest a Tiszába –
az volna jó,
könnyedén úszni az árral,
nagy karcsapásokkal, mint
hogyha attól haladnál,
s nem csak úgy magától
vinne a víz.

A folyó hol zöld, hol fehér.
Akár kiwiben vagy tejben úsznál.
Fürdőruhák foltjai a parton.

Alig lehetsz több húsznál.

1999. ápr. 11-én, légiriadó idején